

Odwołanie wniesione w dniu 20 marca 2006 r. przez Henkel KGaA od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie T-398/04 Henkel KGaA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa C-144/06 P)

(2006/C 121/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Henkel KGaA (Przedstawiciel: Dr. C. Osterrieth, Rechtsanwalt)

Uczestnik postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie T-398/04 (¹), doręczonego w dniu 23 stycznia 2006 r., oraz stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 sierpnia 2004 r. (Sprawa R771/1999-2) dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 000941971,
- obciążenie Urzędu Harmonizacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie jako podstawę odwołania podnosi naruszenie prawa materialnego, które polega na niewłaściwej ocenie faktycznej i prawnej wymogu charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego.

Sąd Pierwszej Instancji w zaskarżonym wyroku niesłusznie przyjął, że zgłoszone oznaczenie — trójkolorowy graficzny znak towarowy, który stanowi realistyczną reprodukcję tabletki do prania i zmywania — nie posiada wystarczającego charakteru odróżniającego. Ten pogląd Sądu ani nie jest zgodny z dotychczasowymi kryteriami orzecznictwa Trybunału z punktu widzenia wymogów, jakie należy stawiać wobec charakteru odróżniającego graficznego znaku towarowego, ani nie uwzględnia rzeczywistych uwarunkowań panujących na właściwym rynku.

Nic nie przemawia za „ogólnym doświadczeniem” Sądu, że towary o których mowa nabywane są bez staranności oraz że bez istotnego wpływu na krąg odbiorców pozostaje ilustracja towaru. Wbrew temu założeniu Sądu docelowy krąg odbiorców jest całkowicie przyzwyczajony do bezpośredniego kojarzenia

producenta jedynie na podstawie ilustracji specyficznego, opatrzonego indywidualnym kształtem towaru. Na tym rynku wykształciła się stała praktyka, że indywidualny kształt tabletki do prania i zmywania pełni w sposób bezpośredni funkcję wskazującą na pochodzenie: każdy producent używa innych kombinacji kolorów w celu odróżnienia jego towaru od towarów innych producentów.

Przy okazji badania charakteru odróżniającego należy jedynie zbadać, czy oznaczenie objęte zgłoszeniem nadaje się jako wskazanie pochodzenia towarów objętych zgłoszeniem z określonego przedsiębiorstwa oraz, w ten sposób, do odróżnienia tego towaru od towarów innych przedsiębiorstw. Szczególny charakter oraz oryginalność nie są konieczne i nie mogą stanowić podstawy analizy. Wnosząca odwołanie wskazała dosyć elementów indywidualnych, które pozwalają na stwierdzenie istnienia charakteru odróżniającego, ponieważ wybrała ona kilka elementów, a mianowicie prostokątny kształt, strukturę składającą się z różnych warstw oraz umieszczenie owalnego środka w wolnej kombinacji trzech kolorów.

(¹) Dz.U. C 74, str. 18

Odwołanie wniesione w dniu 17 marca 2006 r. przez Arizona Chemical BV, Eastman Belgium BVBA, Cray Valley Iberica SA od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-369/03 Arizona Chemical B.V, Eastman Belgium BVBA, Resinall Europe BVBA, Cray Valley Iberica SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, popieranej przez Finlandię

(Sprawa C-150/06 P)

(2006/C 121/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Arizona Chemical B.V, Eastman Belgium BVBA, Cray Valley Iberica SA (przedstawiciele: K. Van Maldegem i C. Mereu, avocats)

Pozostałe strony postępowania: Komisja Wspólnot europejskich, Finlandia, Resinall Europe BVBA

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszego odwołania;
- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-369/03;
- stwierdzenie dopuszczalności żądań skarżących w sprawie T-369/03;
- orzeczenie co do istoty sprawy lub ewentualnie skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji; oraz
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące podnoszą, że orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji należy uchylić z następujących przyczyn:

- 1) niespójny tok rozumowania i błędne zastosowanie prawnych kryteriów dopuszczalności, obowiązujących w stosunku do adresata wiążącego aktu prawnego wywołującego skutki prawne.

Skarżące podnoszą, że Sąd Pierwszej Instancji (zwany dalej „SPI”) naruszył prawo, ponieważ nie oparł swego rozumowania na fakcie, że zaskarżona decyzja jest wiążącym aktem prawnym wywołującym skutki prawne, który w sposób wyraźny zmienia sytuację prawną skarżących.

- 2) błędna wykładnia przepisów obowiązujących w zakresie oceny danych skarżących na podstawie dyrektywy 67/548/EWG.

Skarżące podnoszą, że SPI naruszył prawo, ponieważ uznał, że ocena danych skarżących oraz ostateczna decyzja Komisji w przedmiocie istotnego charakteru tych danych jako podstawy do zmiany klasyfikacji nie stanowi postępowania administracyjnego, od którego przysługuje odwołanie do sądu.

- 3) błędna wykładnia przepisów i praw skarżących w świetle dyrektywy 67/548/EWG.

Skarżące podnoszą, że SPI naruszył prawo uznając, że skarżące nie mogły wnieść sprawy ze względu na to, że zamierzały zaskarżyć akt prawny o charakterze generalnym.

- 4) naruszenie prawa skarżących do skutecznej ochrony sądowej.

Skarżące podnoszą, że SPI naruszył prawo uznając, że skarżące mogły odwołać się od zaskarżonej decyzji na szczeblu krajowym.

- 5) naruszenie prawa z powodu uznania, że skarga skarżących wniesiona została po terminie.

Skarżące utrzymują, że termin do wniesienia skargi odszkodowawczej nie upłynął, ponieważ rozpoczął on bieg najwcześniej z chwilą wydania decyzji Komisji z 1999 r. w sprawie odmowy zmiany klasyfikacji, a najpóźniej — z chwilą wydania zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-155/06)

(2006/C 121/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: M. Patakia i D. Lawunmi, pełnomocnicy]

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej nie ustanowiło wszystkich ostatecznych przepisów niezbędnych w celu wykonania zobowiązań, które na nim ciążyą na mocy art. 53 dyrektywy Rady 96/29/Euroatom⁽¹⁾ ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego z uwagi na brak przepisów umożliwiających odpowiednią interwencję w przypadkach długotrwałego narażenia na promieniowanie jonizujące wynikającego z efektów późniejszych zagrożenia radiologicznego lub przeszłej działalności.